

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 21 grudnia 2011 r.*

W sprawie C-27/09 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 19 stycznia 2009 r.,

Republika Francuska, reprezentowana przez E. Belliard oraz przez G. de Bergues'a oraz A. Adama, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

w której drugą stroną są:

People's Mojahedin Organization of Iran, z siedzibą w Auvers-sur-Oise (Francja), reprezentowana przez adwokata J.P. Spitzera, D. Vaughan, QC, oraz M.E. Demetriou, barrister,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

Rada Unii Europejskiej,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez S. Boelaert oraz P. Aalta, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), K. Lenaerts i J.C. Bonichot, prezesi izb, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev i C. Toader, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 września 2010 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Republika Francuska wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie T-284/08 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3487 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), którym sąd ten uwzględnił skargę People's Mojahedin Organization of Iran (zwanej dalej „PMOI”) o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2007/868/WE (Dz.U. L 188, s. 21, zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie dotyczącym PMOI.

Ramy prawne

Rezolucja 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych

- 2 W dniu 28 września 2001 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1373 (2001) określającą zakrojoną na szeroką skalę strategię walki z terroryzmem, w szczególności walkę przeciwko finansowaniu terroryzmu.

Punkt 1 lit. c) tej rezolucji stanowi między innymi, że wszystkie państwa niezwłocznie zamrożą fundusze i inne aktywa finansowe lub zasoby gospodarcze osób, które popełniają lub usiłują popełnić akty terrorystyczne, ułatwiają ich popełnienie lub w nich uczestniczą, oraz podmiotów należących do tych osób lub przez nie kontrolowanych, a także osób lub podmiotów działających w imieniu lub według poleceń wyżej wspomnianych osób i podmiotów.

- 3 Rezolucja ta nie zawiera wykazu osób, wobec których te środki restrykcyjne powinny być stosowane.

Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB

- 4 W dniu 27 grudnia 2001 r., mając na uwadze konieczność podjęcia przez Wspólnotę działań w celu wprowadzenia w życie rezolucji 1373 (2001), Rada Unii Europejskiej przyjęła między innymi wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).
- 5 Artykuł 1 ust. 1 tego wspólnego stanowiska przewiduje:

„Niniejsze wspólne stanowisko stosuje się, zgodnie z przepisami poniższych artykułów, do osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych i wymienionych w załączniku”.

- 6 Artykuł 1 ust. 2 i 3 wspólnego stanowiska 2001/931 określa odpowiednio, co należy rozumieć przez „osoby, grupy i podmioty uczestniczące w aktach terrorystycznych” oraz przez „akt terrorystyczny”.

- 7 Artykuł 1 ust. 4 i 6 tego wspólnego stanowiska ma następujące brzmienie:

„4. [Wykaz] w załączniku jest sporządzan[y] na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą władzę w odniesieniu do osób, grup i podmiotów, których to dotyczy, bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowanie popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach, lub skazania za takie czyny. Osoby, grupy i podmioty określone przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych [jako] związane z terroryzmem i przeciwko którym zarządziła ona sankcje, mogą być włączone do [tego wykazu].

Do celów niniejszego ustępu »właściwa władza« oznacza władzę sądowniczą lub, gdy władze sądownicze nie mają właściwości w zakresie objętym niniejszym ustępem, równoważną właściwą władzę w tym zakresie.

[...]

6. Nazwiska osób i nazwy podmiotów [w wykazie] w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdego miesiąca, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście”.

- 8 PMOI została dodana do wykazu znajdującego się w załączniku do wspólnego stanowiska 2001/931 przez wspólne stanowisko Rady 2002/340/WPZiB z dnia 2 maja 2002 r. uaktualniająca wspólne stanowisko 2001/931 (Dz.U. L 116, s. 75).

- 9 Umieszczenie PMOI w wykazie znajdującym się w załączniku do wspólnego stanowiska 2001/931 było następnie potwierdzane w licznych kolejnych decyzjach podejmowanych przez Radę zgodnie z art. 1 ust. 6 tego wspólnego stanowiska.

Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001

- 10 W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70, sprostowanie Dz.U. L 52, s. 58).

- 11 Motyw 5 rozporządzenia nr 2580/2001 brzmi następująco:

„Konieczne jest podjęcie przez Wspólnotę działań zmierzających do wprowadzenia w życie środków objętych zakresem [wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa], przewidzianych we wspólnym stanowisku 2001/931/WPZiB”.

¹² Zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia:

„1. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6:

- a) wszystkie fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze należące do i będące własnością lub posiadane przez osobę fizyczną lub osobę prawną, grupę lub podmiot wymienione [w wykazie określonym] w ust. 3, zostają zamrożone;
- b) fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze nie zostają udostępnione, bezpośrednio lub pośrednio, osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym [w wykazie określonym] w ust. 3 ani na ich rzecz.

2. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6 zakazane jest świadczenie usług finansowych osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym [w wykazie określonym] w ust. 3 ani na ich rzecz.

3. Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia [wykaz] osób, grup i podmiotów, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4, 5 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB [...]”.

¹³ PMOI została ujęta w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 na mocy decyzji Rady 2002/334/WE z dnia 2 maja 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, s. 33).

- 14 Następnie umieszczenie PMOI w tym wykazie było potwierdzane w późniejszych decyzjach Rady, przyjmowanych zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, w tym w spornej decyzji.
- 15 PMOI została usunięta z tego wykazu decyzją Rady 2009/62/WE z dnia 26 stycznia 2009 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2008/583/WE (Dz.U. L 23, s. 25).
- 16 Zgodnie z motywem 5 decyzji 2009/62:

„W następstwie [zaskarżonego] wyroku do wykazu osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001, nie została włączona jedna z grup”.

- 17 Poza sporem jest, że grupą, której dotyczy ten motyw, jest PMOI.

Okoliczności powstania sporu

- 18 W zakresie opisu początkowych okoliczności powstania niniejszego sporu punkt 1 zaskarżonego wyroku odsyła do wyroku Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-228/02 Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4665, pkt 1–26 oraz wyroku z dnia 23 października 2008 r. w sprawie T-256/07 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3019, pkt 1–37.

19 W pkt 1, 2, 12 i 16 ww. wyroku w sprawie Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie wskazano:

„1 Z akt sprawy wynika, że [PMOI] została założona w 1965 r. i postawiła sobie za cel zastąpienie rządów szachów w Iranie, a następnie rządów mollahów, rządami demokratycznymi. Organizacja ta uczestniczyła w utworzeniu w 1981 r. Narodowej Rady Ruchu Oporu Iranu (National Council of Resistance of Iran – NCRI), organizacji określającej się jako irański »parlament ruchu oporu na wygnaniu«. W czasie zdarzeń leżących u podstaw niniejszego postępowania organizacja ta składała się z pięciu odrębnych organizacji oraz z niezależnej sekcji, stanowiącej ramię zbrojne działające w Iranie. Jednakże [PMOI] stwierdza, że ona sama oraz jej członkowie wyraźnie odstąpili od działalności zbrojnej w czerwcu 2001 r. i do chwili obecnej nie dysponuje już ona strukturami zbrojnymi.

2 Decyzją z dnia 28 marca 2001 r. Secretary of State for the Home Department (minister spraw wewnętrznych w Zjednoczonym Królestwie, zwany dalej »Home Secretary«) włączył [PMOI] do wykazu organizacji, których działalność została zakazana na podstawie Terrorism Act 2000 (ustawy w sprawie terroryzmu z 2000 r.). [PMOI] wniosła jednocześnie dwa środki prawne odnośnie do tej decyzji: odwołanie (appeal) do Proscribed Organisations Appeal Commission (komisji apelacyjnej ds. zakazanych organizacji – POAC) oraz skargę (judicial review) do High Court of Justice (England and Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) [Wysoki Trybunał (Anglia i Walia), Wydział Ławy Królewskiej (sąd Administracyjny)] [...].

[...]

12 Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2002 r. [sąd ten] odrzucił skargę wniesioną przez [PMOI] na decyzję Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r. [...], uznając w istocie,

że to POAC była właściwym organem do wysłuchania argumentów [PMOI], w tym także tych dotyczących naruszenia prawa do przedstawienia stanowiska.

[...]

- 16 Wyrokiem z dnia 15 listopada 2002 r. POAC oddaliła odwołanie wniesione przez [PMOI] od decyzji Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r. [...], uznając w szczególności, że nie istniał wymóg uprzedniego przesłuchania skarżącej, a przesłuchanie to byłoby zresztą niemożliwe w praktyce lub niepożądane w ramach uregulowań skierowanych przeciw organizacjom terrorystycznym. Zgodnie z tym rozstrzygnięciem uregulowania Terrorism Act 2000 przewidują rzeczywistą możliwość przedstawienia przez [PMOI] jej punktu widzenia przed POAC”.
- 20 Ostatnio zaistniałe okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu zostały przedstawione w sposób następujący w pkt 2–10 zaskarżonego wyroku:
- „2 Wyrokiem z dnia 7 maja 2008 r. Court of Appeal (England & Wales) [sąd apelacyjny (Anglii i Walii), Zjednoczone Królestwo, zwany dalej »Court of Appeal«] oddalił wniosek [Home Secretary] mający na celu otrzymanie zgody na wniesienie do tego sądu odwołania od decyzji [POAC] z dnia 30 listopada 2007 r., uwzględniającej skargę wniesioną przeciwko decyzji Home Secretary z dnia 1 września 2006 r., odmawiającej uchylecia delegalizacji [PMOI] jako organizacji uczestniczącej w aktach terrorystycznych i nakazała Home Secretary przedstawić Parlamentowi Zjednoczonego Królestwa projekt zarządzenia (order) skreślającego [PMOI] z wykazu organizacji zdelegalizowanych w Zjednoczonym Królestwie na podstawie Terrorism Act 2000 [...].
- 3 W tej decyzji POAC w szczególności uznała za »przewrotne« (perverse) stwierdzenie Home Secretary zawarte w decyzji z dnia 1 września 2006 r. odmawiającej uchylecia delegalizacji [PMOI], zgodnie z którym [PMOI] na tę chwilę w dalszym

ciągu »uczestniczyła w aktach terrorystycznych« ([was] concerned in terrorism) w rozumieniu Terrorism Act 2000. [...]

[...]

- 5 W wyżej wymienionym wyroku Court of Appeal przychylił się do oceny POAC. Sąd ten wskazał ponadto, że poufne informacje przedstawione przez Home Secretary potwierdzają wniosek, jakoby Home Secretary nie mógł racjonalnie twierdzić, że PMOI miała intencję dalszego prowadzenia działalności terrorystycznej w przyszłości.
- 6 Zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2008 r., które weszło w życie w dniu 24 czerwca, Home Secretary skreślił zatem nazwę PMOI z wykazu organizacji zdelegalizowanych na podstawie Terrorism Act 2000. Skreślenie to zostało zatwierdzone przez dwie izby Parlamentu Zjednoczonego Królestwa.
- 7 [Sporną decyzją] Rada utrzymała jednakże między innymi nazwę [PMOI] w wykazie stanowiącym załącznik do [rozporządzenia nr 2580/2001] [...].
- 8 Punkt 5 motywów [spornej] decyzji, co do którego bezsporne jest, że dotyczy PMOI, stanowi:

»W przypadku jednej grupy Rada wzięła pod uwagę fakt, że decyzja właściwej władzy, na podstawie której została ona umieszczona w wykazie, nie obowiązywała już od dnia 24 czerwca 2008 r. Jednak Rada powzięła wiadomość o nowych informacjach dotyczących tej grupy. Rada uważa, że te nowe informacje uzasadniają ujęcie jej [w] tym wykazie«.

- 9 Zaskarżona decyzja została notyfikowana [PMOI] za pośrednictwem pisma Rady z dnia 15 lipca 2008 r. [...]. W piśmie tym Rada wskazała w szczególności:

»Rada ponownie zdecydowała o ujęciu [PMOI] w wykazie [...]. Rada powzięła wiedzę, iż decyzja właściwej władzy uzasadniająca ujęcie [PMOI] w wykazie nie jest już w mocy od dnia 24 czerwca 2008 r. Niemniej jednak Rada powzięła wiadomość o nowych informacjach mających znaczenie dla ujęcia jej w tym wykazie. Po wzięciu pod uwagę tych informacji Rada zdecydowała, że [PMOI] powinna w dalszym ciągu być ujęta w wyżej wymienionym wykazie. W związku z tym Rada dokonała zmiany odnośnego uzasadnienia«.

- 10 W uzasadnieniu [spornej decyzji] dołączonym do pisma notyfikującego [...] Rada stwierdziła, co następuje:

»[PMOI] jest organizacją, która została założona w 1965 r. i której pierwotnym celem było obalenie reżimu szachów. Jej członkowie wzięli udział w eliminacji kilku tysięcy 'agentów' starego reżimu i należą do osób odpowiedzialnych za wzięcie zakładników w ambasadzie Stanów Zjednoczonych w Teheranie. O ile początkowo organizacja ta należała do najbardziej radykalnych uczestników rewolucji islamskiej, po jej zdelegalizowaniu PMOI zaczęła działać w ukryciu i dokonała rozlicznych działań wymierzonych przeciwko panującemu reżimowi w Teheranie. Organizacja ta była również odpowiedzialna za zamachy terrorystyczne [...]. Ponadto członkowie tej organizacji, ulokowani w różnych państwach Unii Europejskiej, są obecnie ścigani w związku z popełnieniem przestępstw związanych z finansowaniem ich działalności. Czyny te należą do zakresu przepisów art. 1 ust. 3 lit. a), c), d), f), g), h) i i) wspólnego stanowiska 2001/931 i zostały popełnione w celu określonym w art. 1 ust. 3 [ppkt] (i) i (iii).

[PMOI] jest objęta zakresem art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.

W kwietniu 2001 r. wydział prokuratury ds. zwalczania terroryzmu tribunal de grande instance de Paris (sądu pierwszej instancji) wszczął, na warunkach przewidzianych w prawie francuskim przez ustawę 96/647 z dnia 22 lipca 1996 r., sądowe postępowanie wyjaśniające dotyczące ‘tworzenia związku przestępczego w celu przygotowania aktów terrorystycznych’. Śledztwa prowadzone w ramach tego postępowania wyjaśniającego okazały się skierowane przeciwko rzekomym członkom [PMOI] w związku z serią przestępstw pozostających w związku, bezpośrednim albo pośrednim, ze zbiorowym przedsięwzięciem mającym na celu poważne zakłócenie porządku publicznego w drodze zastraszenia lub terroru. Poza wyżej wymienionym czynem postępowanie dotyczyło również ‘finansowania organizacji terrorystycznej’ na warunkach określonych przez prawo francuskie w ustawie 2001/1062 z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie bezpieczeństwa życia codziennego.

W dniach 19 marca 2007 r. i 13 listopada 2007 r. wydział prokuratury ds. zwalczania terroryzmu w Paryżu przedstawił rzekomym członkom [PMOI] dodatkowe zarzuty. Postępowania te zostały uzasadnione przez konieczność przeprowadzenia dochodzenia w przedmiocie nowych informacji wynikających z dochodzeń przeprowadzonych między rokiem 2001 a 2007. Dotyczyły one w szczególności zarzutów ‘wprowadzania do legalnego obrotu bezpośrednich lub pośrednich produktów przestępstwa oszustwa osób szczególnie bezbronnych oraz oszustwa popełnionego przez zorganizowaną grupę’ w związku z przedsięwzięciem terrorystycznym, na warunkach przewidzianych przez prawo francuskie w ustawie 2003/706 z dnia 2 sierpnia 2003 r.

W konsekwencji decyzja dotycząca [PMOI] została podjęta przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

Rada zauważa, że postępowania te są nadal w toku oraz że ich zakres uległ rozszerzeniu w 2007 r. w ramach zwalczania operacji finansowych prowadzonych przez ugrupowania terrorystyczne. Rada uważa, że powody objęcia [PMOI] wykazem

osób i podmiotów poddanych środkom przewidzianym w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2580/2001 pozostają nadal aktualne.

Biorąc pod uwagę powyższe informacje, Rada postanowiła, że [PMOI] powinna w dalszym ciągu być poddana środkom przewidzianym w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2580/2001«”.

Skarga przed Sądem i zaskarżony wyrok

²¹ Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 lipca 2008 r. PMOI wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, domagając się od Sądu:

— stwierdzenia nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim jej dotyczy, oraz

— obciążenia Rady kosztami postępowania.

²² Republika Francuska oraz Komisja Europejska zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu przed Sądem w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.

- 23 Na poparcie swoich żądań PMOI podniosła zasadniczo pięć zarzutów, z których pierwszy dotyczył oczywistego błędu w ocenie, drugi dotyczył naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz zasad dotyczących ciężaru dowodu, trzeci dotyczył naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej, czwarty dotyczył naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia, a piąty – nadużycia władzy lub obejścia procedury.
- 24 Jeżeli chodzi o zarzut czwarty, dotyczący naruszenia praw do obrony, Sąd wskazał w pkt 36 zaskarżonego wyroku, że bezsprzeczne jest, że Rada przyjęła sporną decyzję bez uprzedniego poinformowania skarżącej o nowych informacjach lub nowych elementach akt sprawy, które jej zdaniem uzasadniały utrzymanie PMOI w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, a mianowicie o postępowaniu wyjaśniającym wszczętym przez wydział prokuratury ds. zwalczania terroryzmu tribunal de grande instance de Paris w kwietniu 2001 r. oraz dwóch dodatkowych zarzutach postawionych w marcu i listopadzie 2007 r. Sąd dodał, że a fortiori Rada nie umożliwiła PMOI przedstawienia w sposób użyteczny swojego punktu widzenia w tym przedmiocie, zanim przyjęta została sporna decyzja.
- 25 Sąd wywiódł stąd, w pkt 37 zaskarżonego wyroku, że należało stwierdzić, iż sporna decyzja została przyjęta z naruszeniem zasad wymienionych w szczególności w pkt 120, 126 i 131 ww. wyroku w sprawie Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie w kontekście przestrzegania praw do obrony.
- 26 Ponadto w pkt 39–44 zaskarżonego wyroku Sąd w pierwszej kolejności dokonał analizy argumentu Rady, zgodnie z którym instytucja miała prawo działać w ten sposób z uwagi na szczególną sytuację, w jakiej się znajdowała, w szczególności na potrzebę pilnego wydania spornej decyzji.

- 27 W tej kwestii Sąd stwierdził w pkt 40 zaskarżonego wyroku, że podnoszona pilność nie została w żaden sposób wykazana.
- 28 Sąd wskazał, że pomiędzy dniem 7 maja 2008 r., tj. dniem wydania przez Court of Appeal orzeczenia, które definitywnie unicestwiło możliwość dalszego opierania się przez Radę na decyzji Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r., a dniem 15 lipca 2008 r., tj. datą przyjęcia zaskarżonej decyzji, upłynęły ponad dwa miesiące. Tymczasem Rada nie wyjaśniła, dlaczego nie było możliwe podjęcie przez nią natychmiast po dniu 7 maja 2008 r. kroków zmierzających do usunięcia przez nią PMOI z wykazu, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 lub pozostawienia jej w tym wykazie na podstawie nowych informacji.
- 29 W pkt 41 zaskarżonego wyroku Sąd uznał ponadto, że nawet przy założeniu, że te nowe informacje zostały przekazane Radzie dopiero w czerwcu 2008 r., nie wyjaśnia to, dlaczego od razu nie została o nich powiadomiona PMOI, jeżeli Rada zamierzała te informacje wykorzystać przeciwko niej.
- 30 Sąd dodał, że o ile w sprawie People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie zakończonej ww. wyrokiem z dnia 23 października 2008 r. Rada wprost zadeklarowała w swoich uwagach zamiar pilnego zajęcia stanowiska w sprawie tych „nowych materiałów” podanych do jej wiadomości, instytucja ta zaniechała powiadomienia o nich PMOI, nie powołując się w tej mierze na jakąkolwiek niemożność natury faktycznej lub prawnej, i to w sytuacji, gdy Sąd, ww. wyrokiem w sprawie Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie stwierdził nieważność jednej z jej wcześniejszych decyzji właśnie z tego powodu, że w jej kontekście nie dokonano takiego uprzedniego powiadomienia.
- 31 W pkt 42 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że ani wyrok Court of Appeal z dnia 7 maja 2008 r., ani zarządzenie Home Secretary z dnia 23 czerwca 2008 r. nie miały automatycznego i natychmiastowego wpływu na obowiązującą wówczas decyzję Rady 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia

(WE) nr 2580/2001 i uchylająca decyzję 2007/445/WE (Dz.U. L 340, s. 100), gdyż ta decyzja pozostawała w mocy, ze statusem prawa, korzystając z domniemania ważności przysługującego aktom Unii, do czasu jej wycofania, stwierdzenia nieważności w wyniku skargi o stwierdzenie nieważności lub zapytania prejudycjalnego, lub zarzutu niezgodności z prawem.

- 32 W drugiej kolejności Sąd oddalił argument Komisji, zgodnie z którym uzasadnienie notyfikowane PMOI pozwoliło przestrzec jej praw do obrony.
- 33 W tej kwestii Sąd orzekł w pkt 46 zaskarżonego wyroku, że ta argumentacja wynika z pomylenia gwarancji przestrzegania prawa do obrony w ramach postępowania administracyjnego z gwarancją związaną z prawem do skutecznego sądowego środka zaskarżenia aktu niekorzystnego wydanego na zakończenie tego postępowania.
- 34 W pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że skoro zarzut czwarty okazał się zasadny, należało stwierdzić nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczyła ona PMOI.
- 35 Sąd wskazał w pkt 48 zaskarżonego wyroku, że mimo iż nie uważał za konieczne orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów podniesionych w skardze, postanowił dokonać jednak oceny zarzutów drugiego i trzeciego ze względu na ich znaczenie dla prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej.
- 36 Co się tyczy tych zarzutów, Sąd uznał w pkt 78 zaskarżonego wyroku, że, po pierwsze, że nie zostało ustalone w dostatecznym stopniu, by zaskarżona decyzja została przyjęta w zgodzie z przepisami art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 oraz art. 2

ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, i po drugie, że już same okoliczności jej przyjęcia naruszały prawo podstawowe PMOI do skutecznej kontroli sądowej.

- 37 W związku z tym Sąd orzekł w pkt 79 zaskarżonego wyroku, że zarzuty drugi i trzeci były zasadne.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 38 Wnosząca odwołanie wnosi w nim do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz

- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie w drodze oddalenia skargi wniesionej przez PMOI lub przekazanie sprawy Sądowi.

- 39 PMOI wnosi do Trybunału o:

- uznanie odwołania za niedopuszczalne;

- subsydiarnie, że nie jest konieczne orzekanie w przedmiocie tego odwołania;

- w dalszej kolejności, ewentualnie, o oddalenie tego odwołania oraz

- w każdym razie, obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami strony przeciwnej.

W przedmiocie odwołania

- ⁴⁰ Republika Francuska podnosi trzy zarzuty, dotyczące wypadków naruszenia prawa przez Sąd przy ocenie, odpowiednio, zasad dotyczących praw do obrony, art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 oraz zasad dotyczących skutecznej ochrony sądowej.

W przedmiocie dopuszczalności odwołania

Argumentacja stron

- ⁴¹ PMOI – przypominając, że sporna decyzja została uchylona i zastąpiona decyzją 2009/62, która nie powtarza już jej nazwy w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 – podnosi, że Republika Francuska nie ma interesu w popieraniu niniejszego odwołania i że jest ono w związku z tym niedopuszczalne. Subsydiarnie twierdzi, że Trybunał powinien odmówić orzekania w przedmiocie odwołania, albowiem jest ono bezprzedmiotowe.

- 42 Republika Francuska uważa, że odwołanie jest dopuszczalne, i podnosi w tej kwestii w szczególności, że na podstawie art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości nie musi udowodniać swej legitymacji czynnej.

Ocena Trybunału

- 43 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że istnienie legitymacji czynnej wnoszącego odwołanie oznacza, że odwołanie, poprzez swój wynik, może przynieść korzyść stronie, która je wnosi (zob. w szczególności wyrok z dnia 3 września 2009 r. w sprawie C-535/06 P Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-7051, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 Jednak, skoro Republika Francuska wystąpiła w postępowaniu przed Sądem w charakterze interwenienta, z art. 56 akapit drugi statutu Trybunału wynika, że to państwo członkowskie może wnieść odwołanie, nawet jeżeli orzeczenie Sądu nie dotyczy go bezpośrednio.
- 45 Ponadto z akapitu trzeciego tego postanowienia wynika, że państwa członkowskie, niezależnie od tego, czy były stronami sporu w pierwszej instancji, nie muszą wykazywać żadnego interesu prawnego, by wnieść odwołanie od wyroku Sądu (wyrok z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-49/92 P Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, Rec. s. I-4125, pkt 171).
- 46 Ponadto wbrew twierdzeniom PMOI niniejsze odwołanie nie stało się bezprzedmiotowe z tego powodu, że sporna decyzja umieszczająca PMOI w wykazie wymienionym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 została uchylona i zastąpiona decyzją 2009/62, która, w związku z zaskarżonym wyrokiem, nie powtarza jej nazwy w zaktualizowanej wersji tego wykazu.

- 47 Po pierwsze bowiem, gdyby Trybunał uwzględnił odwołanie i oddalił skargę PMOI o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, wynikałoby stąd – jak słusznie wskazuje Republika Francuska – że ta decyzja znalazłaby się ponownie w porządku prawnym Unii, jeśli chodzi o okres między dniem 16 lipca 2008 r., tj. datą wejścia w życie spornej decyzji, a dniem 27 stycznia 2009 r., tj. datą wejścia w życie decyzji 2009/62, którą uchylono, bez mocy wstecznej, sporną decyzję i usunięto nazwę PMOI z wykazu wymienionego w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.
- 48 Po drugie, nie wydaje się również, by przyjęcie decyzji 2009/62 spowodowało zakończenie sporu między stronami i by w związku z tym odwołanie stało się bezprzedmiotowe z powodu zakończenia tego sporu (zob. podobnie w szczególności postanowienie z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie C-498/01 P OHIM przeciwko Zapf Creation, Zb.Orz. s. I-11349, pkt 12).
- 49 Republika Francuska obstaje bowiem przy twierdzeniu, że uzasadnione było umieszczenie PMOI, w drodze spornej decyzji, w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, a ponadto podnosi przed Trybunałem, że nadal ma interes w tym, by naruszenia prawa, jakich dopuścił się Sąd w zaskarżonym wyroku, zostały potwierdzone przez Trybunał, co umożliwi zażądanie od Rady ponownego umieszczenia PMOI w tym wykazie.
- 50 W tych okolicznościach, skoro odwołanie nie stało się bezprzedmiotowe, Trybunał ma obowiązek je rozpoznać.

Co do istoty

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa przy ocenie zasad dotyczących praw do obrony

— Argumentacja stron

- 51 Republika Francuska zarzuca Sądowi, że w pkt 37 zaskarżonego wyroku orzekł, iż sporna decyzja została przyjęta z naruszeniem zasad dotyczących praw do obrony, ponieważ Rada przyjęła ją bez uprzedniego poinformowania PMOI o nowych informacjach lub nowych elementach akt sprawy, które jej zdaniem uzasadniały pozostawienie jej nazwy w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.
- 52 Zdaniem tego państwa z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że od konieczności uprzedniego notyfikowania środka w postaci zamrożenia funduszy istnieją wyjątki, w szczególności w wypadku pierwotnej decyzji o zamrożeniu funduszy, jeżeli takie notyfikowanie odbyłoby się ze szkodą dla skuteczności tego rodzaju środków restrykcyjnych (wyrok z dnia 3 września 2008 r. w sprawach połączonych C-402/05 i C-415/05 P Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6351, pkt 339–341).
- 53 Republika Francuska twierdzi, że w czasie, gdy była przyjmowana sporna decyzja, istniało oczywiste zagrożenie wstrzymania środka w postaci zamrożenia funduszy mającego zastosowanie do PMOI, a zatem również poważne ryzyko zaszkodzenia skuteczności takiego środka.

- 54 Od chwili, gdy – zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2008 r., które weszło w życie następnego dnia – Home Secretary wykreślił nazwę PMOI z wykazu organizacji zdelegalizowanych na podstawie Terrorism Act 2000, zarządzenie Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r., decyzja właściwej władzy uzasadniająca wydanie decyzji 2007/868 nie mogła już służyć jako podstawa umieszczenia PMOI w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, gdyż oznaczałoby naruszenie art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 55 Republika Francuska dodaje, że o ile bez wątpienia wspomniane zarządzenie z dnia 23 czerwca 2008 r. nie miało automatycznego i natychmiastowego wpływu na decyzję 2007/868, to jednak Rada nie mogła dopuścić do dalszego trwania sytuacji, w której decyzja ta była pozbawiona podstawy, lecz musiała jak najszybciej wyciągnąć stąd wnioski.
- 56 Jako że Rada otrzymała w dniu 9 czerwca 2008 r. od władz francuskich nowe materiały, tj. dotyczące sądowego postępowania wyjaśniającego wszczętego w dniu 9 kwietnia 2001 r. przeciwko 17 domniemanym członkom PMOI i wszczęcia postępowania przeciwko 24 osobom uzasadniające zdaniem tych władz, ich wnioski o umieszczenie PMOI w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, Rada powinna była – w celu zapewnienia skuteczności sankcji – uniknąć wszelkiego wstrzymania zamrożenia funduszy i w konsekwencji jak najszybciej przyjąć nową decyzję o umieszczeniu PMOI w tym wykazie.
- 57 Republika Francuska przypomina ponadto, że zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, na koniec czerwca 2008 r. Rada była zobowiązana do jak najszybszego skontrolowania wykazu w brzmieniu ustalonym decyzją 2007/868.

58 PMOI twierdzi, że w zaskarżonym wyroku Sąd słusznie oddalił tę argumentację, przedstawioną przez Radę i powtórzoną w niniejszym odwołaniu, orzekając, że Rada nie była uprawniona do odstąpienia od uprzedniego notyfikowania jej nowych materiałów sprawy na tej podstawie, że w przeciwnym razie zaistniałoby niebezpieczeństwo wstrzymania zamrożenia funduszy PMOI. Ocena Sądu opiera się ponadto, w jej przekonaniu, na okolicznościach faktycznych, których nie można kwestionować w postępowaniu odwoławczym.

— Ocena Trybunału

59 W pkt 36 i 37 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że Rada, przyjmując sporną decyzję bez uprzedniego poinformowania PMOI o nowych informacjach lub elementach akt sprawy, które jej zdaniem uzasadniały pozostawienie PMOI w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz – a fortiori – bez umożliwienia jej przedstawienia w sposób użyteczny swego stanowiska w tej kwestii przed zapadnięciem tej decyzji, naruszyła zasady dotyczące praw do obrony, wymienione w szczególności pkt 120, 126 i 131 ww. wyroku w sprawie *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran* przeciwko Radzie.

60 Zasady, na które w ten sposób powołał się Sąd i które nie zostały w żaden sposób zakwestionowane przez Republikę Francuską, wynikają także z orzecznictwa Trybunału [zob., w kontekście rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9), ww. wyrok w sprawie *Kadi i Al Barakaat International Foundation* przeciwko Radzie i Komisji, pkt 338–341)].

- 61 W tej kwestii należy przypomnieć, że w wypadku pierwotnej decyzji o zamrożeniu funduszy Rada nie miała obowiązku uprzedniego poinformowania zainteresowanej osoby lub podmiotu o powodach, na których instytucja ta zamierzała oprzeć umieszczenie tej osoby lub podmiotu w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001. Taki środek bowiem, aby jego skuteczność nie była zagrożona, musi mieć możliwość wykorzystania elementu zaskoczenia i być natychmiast zastosowany. W takim wypadku zasadniczo wystarczy, by instytucja powiadomiła o powodach zainteresowaną osobę lub podmiot i umożliwiła im bycie wysłuchanym równocześnie z przyjęciem decyzji lub bezpośrednio po jej przyjęciu.
- 62 Natomiast w wypadku kolejnej decyzji o zamrożeniu funduszy, na podstawie której nazwisko osoby lub nazwa podmiotu figurujących już w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, są w tym wykazie pozostawione, ten efekt zaskoczenia nie jest już konieczny w celu zapewnienia skuteczności środka, a zatem taka decyzja co do zasady powinna być poprzedzona powiadomieniem o materiałach zgromadzonych przeciwko tej osobie lub podmiotowi, a także umożliwieniem im bycia wysłuchanym.
- 63 W zaskarżonym wyroku Sąd zastosował te zasady do rozpatrywanego przypadku i słusznie uznał, że skoro na podstawie spornej decyzji nazwa PMOI została pozostawiona w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, tj. w wykazie, w którym figurowała od czasu pierwotnego jej umieszczenia w dniu 3 maja 2002 r. na podstawie decyzji 2002/334, Rada nie mogła, jak to uczyniła w niniejszej sprawie, dokonać powiadomienia o nowych materiałach zgromadzonych przeciwko PMOI jednocześnie z przyjęciem spornej decyzji. Rada bezwzględnie powinna była zapewnić przestrzeganie praw PMOI do obrony, tj. zagwarantować powiadomienie jej o zgromadzonych przeciwko niej materiałach oraz prawo do bycia wysłuchaną przed przyjęciem tej decyzji.
- 64 W tej kwestii należy podkreślić, jak to uczyniła rzecznik generalna w pkt 103 opinii, że element ochrony udzielanej przez wymóg notyfikacji oraz prawo do składania

oświadczeń przed przyjęciem środka takiego jak sporna decyzja, który uruchamia stosowanie środków restrykcyjnych, ma znaczenie fundamentalne i zasadnicze dla praw do obrony. Stwierdzenie to jest tym bardziej prawdziwe, że takie środki mają istotny wpływ na prawa i wolności objętych nimi osób i grup.

- 65 Zasada bowiem, zgodnie z którą adresat niekorzystnej decyzji musi mieć możliwość przedstawienia swoich uwag przed jej wydaniem, ma na celu umożliwienie właściwemu organowi skutecznego uwzględnienia wszystkich elementów mających znaczenie dla sprawy. W celu zapewnienia skutecznej ochrony tego adresata zasada ta ma na celu również umożliwienie mu skorygowania błędu lub podniesienia takich elementów dotyczących sytuacji osobistej, które przemawiają za jej przyjęciem, za jej nieprzyjęciem lub za taką czy inną treścią tej decyzji. (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie C-349/07 Sopropé, Zb.Orz. s. I-10369, pkt 49).
- 66 To prawo podstawowe do przestrzegania praw do obrony w trakcie postępowania poprzedzającego wydanie środka restrykcyjnego takiego jak sporna decyzja jest zresztą wyraźnie przewidziane w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, której art. 6 ust. 1 TUE przyznaje taką samą moc prawną, jaką mają traktaty.
- 67 Jeśli, jak przypomniano w pkt 61 niniejszego wyroku, odstępstwo od tego prawa podstawowego zostało uznane za dopuszczalne w odniesieniu do pierwotnych decyzji o zamrożeniu funduszy, to jest ono uzasadnione koniecznością zapewnienia skuteczności zamrożenia funduszy i, w ostatecznym rozrachunku, względami nadrzędnymi dotyczącymi bezpieczeństwa lub utrzymywania stosunków międzynarodowych Unii i jej państw członkowskich (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, pkt 342).

- 68 W pkt 39–44 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał jednak argumentację Rady, zgodnie z którą instytucja ta była uprawniona do poinformowania o nowych materiałach zgromadzonych przeciwko PMOI równocześnie z przyjęciem spornej decyzji, a nie przed jej przyjęciem, mimo iż nie chodziło tu o pierwotną decyzję o zamrożeniu funduszy, z powodu szczególnej sytuacji, w jakiej znajdowała się ta instytucja, a konkretniej z powodu pilnej potrzeby wydania tej decyzji.
- 69 Tę argumentację zasadniczo powtórzyła Republika Francuska w niniejszym postępowaniu odwoławczym.
- 70 Zauważyć należy, z jednej strony, że Sąd ustalił, iż z dniem 7 maja 2008 r., tj. dniem wydania wyroku przez Court of Appeal, Rada definitywnie utraciła możliwość opiekania się na zarządzeniu Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r. jako na decyzji właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 w celu pozostawienia wpisu dotyczącego PMOI w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001. Ponadto zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2008 r., które weszło w życie w dniu następnym, Home Secretary skreślił, w następstwie tego wyroku, nazwę PMOI z wykazu organizacji zdelegalizowanych na podstawie Terrorism Act 2000.
- 71 Z drugiej strony bezsporne jest, że Rada otrzymała w dniu 9 czerwca 2008 r. od Republiki Francuskiej nowe informacje dotyczące postępowań sądowych wszczętych we Francji przeciwko domniemanym członkom PMOI; informacje te zdaniem tego państwa członkowskiego mogły uzasadniać pozostawienie tej organizacji w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.
- 72 W tej kwestii należy wskazać, że Rada powinna była w jak najkrótszym czasie zbadać te nowe materiały i na tej podstawie albo podjąć decyzję, że mogły one stanowić decyzję właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 mogącą uzasadniać pozostawienie PMOI w tym wykazie, albo zdecydować o bezwłocznym usunięciu jej z tego wykazu.

- 73 O ile bez wątpienia prawdą jest – jak twierdziła Republika Francuska – że Rada nie mogła dopuścić do dalszego trwania sytuacji, w której decyzja 2007/868 była pozbawiona podstawy, lecz jak najszybciej wyciągnąć stąd wnioski, prawdą jest również i to – co zresztą przyznaje to państwo członkowskie i na co słusznie zwrócił uwagę Sąd w pkt 42 zaskarżonego wyroku, że ani wyrok Court of Appeal z dnia 7 maja 2008 r., ani zarządzenie Home Secretary z dnia 23 czerwca 2008 r. nie miały automatycznego i natychmiastowego wpływu na będącą wtedy w mocy decyzję 2007/868.
- 74 Ta ostatnia decyzja pozostawała bowiem w mocy ze względu na zasadę domniemania zgodności z prawem aktów instytucji Unii, która – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału – oznacza, że akty te wywołują skutki prawne do czasu ich cofnięcia albo stwierdzenia ich nieważności w wyniku skargi o stwierdzenie nieważności, odesłania prejudycjalnego lub zarzutu niezgodności z prawem (zob. w szczególności wyrok z dnia 12 lutego 2008 r. w sprawie C-199/06 CELF i ministre de la Culture et de la Communication, Zb.Orz. s. I-469, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 75 W konsekwencji, mając również na uwadze fundamentalne znaczenie, jakie należy przypisać – jak wskazano w pkt 64 i 65 niniejszego wyroku – przestrzeganiu praw do obrony w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji takiej jak sporna decyzja, należy stwierdzić, że Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 39 i 43 zaskarżonego wyroku, że Rada nie wykazała, że istniała potrzeba tak pilnego przyjęcia spornej decyzji, że nie było możliwe poinformowanie PMOI przez tę instytucję o nowych materiałach zgromadzonych przeciwko niej ani umożliwienie wysłuchania jej przed wydaniem spornej decyzji.
- 76 Z całości kształtu rozważań wynika, że zarzut pierwszy jest bezzasadny.

W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego

- 77 Zarzuty drugi i trzeci, dotyczące odpowiednio naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 oraz naruszenia prawa przy ocenie zasad dotyczących skutecznej ochrony sądowej, są wymierzone przeciwko drugiej części wyroku, w której Sąd zbadał zarzuty drugi i trzeci, jakie podniosła przed nim PMOI oraz uznał je za zasadne.
- 78 W tej kwestii należy stwierdzić, że po orzeczeniu w pkt 47 zaskarżonego wyroku, iż należy stwierdzić nieważność spornej decyzji z uwagi na naruszenie praw do obrony PMOI, Sąd uznał w pkt 48 tego wyroku, że – choć nie jest w tych okolicznościach konieczne wypowiedanie się w przedmiocie pozostałych zarzutów skargi – zbada jednak podniesione przed nim zarzuty drugi i trzeci z uwagi na ich znaczenie w świetle prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej.
- 79 Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zarzuty skierowane przeciwko uzupełniającym punktom uzasadnienia orzeczenia Sądu Trybunał na wstępie oddała, ponieważ nie mogą one prowadzić do uchylecia tego wyroku, a zatem nie mają znaczenia dla sprawy (zob. w szczególności wyroki: z dnia 2 września 2010 r. w sprawie C-399/08 P Komisja przeciwko Deutsche Post, Zb.Orz. s. I-7831, pkt 75; z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie C-96/09 P Anheuser-Busch przeciwko Budějovický Budvar, Zb.Orz. s. I-2131, pkt 211 przytoczone tam orzecznictwo).
- 80 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że zarzuty drugi i trzeci są nieskuteczne.
- 81 Jako że żaden z zarzutów podniesionych przez Republikę Francuską nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- ⁸² Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Republika Francuska przegrała sprawę, a PMOI wniosła o obciążenie jej kosztami postępowania, należy ją tymi kosztami obciążyć.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**

- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy